

Baka István

Immanuel Kant

*Immanuel Kant, Ön a példánk mától,
Hisz kenyérünk a filozófia,
S akárcsak egykor Ön, Kalinyingrádból
Mi sem tesszük ki lábunkat soha.*

*Immanuel Kant, az imperatívusz
Minékünk épp oly kategorikus, -
Akármilyen impertinens a stílus,
Legfontosabb parancsolat a kuss.*

*Professzor úr, az már az Ön hibája,
Hogy a nyomába Hegel s Marx eredt,
Majd jött Lenin, Sztálin, s porosz hazája
Szovjet-Oroszhon tartománya lett.*

*Elképzelem, ahogy professzor úrt a
Zónában, mint egy osztályidegent,
Furkósbotl tanítaná az urka*
Brigádvezető, hogy mit is jelent*

*Nálunk bírálata a tiszta észnek;
Nem komplikált — se több, se kevesebb:
Ki tiszta észszel él, bolond vagy részeg,
S a legjobb kritikák a lágerek.*

*Nem futhat Kant professzor úr a mától,
Bölcselme börtön-filozófia, —
Nem menekülhet el Kalinyingrádból,
Ki Königsbergből sem mozdult soha.*

*Urka: a köztörvényesek elnevezése a lágernyelvben.

A Jelenések könyvéből

Darvasi Lászlónak

*És a sötétség csattog, mint a zászló
És csillagok pohárszilánkjai
S holtak hajába túrva ujjbegyét mind
Bevérezi hugunk a déli szél*

*És részegítő ivben hull alá
A csapra vert magasság óbora
S ha majd a hordó kiürül dohot
Lehelnek ránk a dongaboltú mennyek*

*Elvágtatott a tenger csődöre
Az éji kanca lüktet és vajúdik
Csikója holt s a hajnal-méhlepény
Fertőzetétől üszkös lesz a búza*

*És csont a csonthoz nem tér meg soha
Kiömlött vérünket beissza a
Semmi fűrészpóra s kilóg a lószőr
Istenből mint kibelezett babából*

*Szétszélednek a nászi lakoma
Vendégei kiknek pecsétnyomó
Az arcuk és mi rőt viasz az ábrát
Viseljük megdermedve már örökkön*

*És csillagok pohárszilánkjai
Csikordulás a hold-vasú bakancsok
Alatt ahol frigyét kötött a vér
A borral s vőfényrigmus a halál*

Baka Istvánt a Szegeden élő József Attila-díjas költőt — Alföldi Műhelyünk állandó szerzőjét — szülővárosa, Szekszárd a napokban Pro Urbe díjjal jutalmazta. Köszöntésül most két versét adjuk közre.